

KÖLCSÖNVETT ARCOK

Kognitív szünet

Mielőtt önmagunkká válnánk, mindenki mássá válunk.

Szülőkké.

Tanárokká.

Barátokká.

Főnökökké.

Társakká.

A világ bőkezűen osztja az identitásokat.

Ezernyi kész változatot kínál abból, kivé kellene válnunk.

Jó fiú.

Tisztességes férfi.

Sikeres szakember.

Megbízható férj.

A jutalmak nyilvánvalók.

Jóváhagyás.

Elismerés.

Összetartozás.

Az ár kevésbé látható.

Távolság.

A távolság aközött, aki vagy, és aközött, akit eljátszol.

Fiatalabb koromban az előadás feltűnően hasonlított a sikerre.

Megtanultam alkalmazkodni.

Beilleszkedni.

Azon a nyelven beszélni, amelyet minden szobában elvártak.

Olyan képesség volt, amely egész életemben ajtókat nyitott meg.

Mégis minden kölcsönvett arc egy kis adóssággal járt.

Hitelességből törlesztett adóssággal.

Darabonként.

Semmi drámai.

Semmi katasztrófa.

A kopás csendben történt.

Ahogy a víz átformálja a követ.

Ahogy az évek átformálják a bizonyosságot.

Visszatekintve rájövök, hogy a legtöbb embert nem a kudarc ejti csapdába.

Hanem a siker.

A siker megnehezíti, hogy letérjünk a rossz útról.

A taps bizonyítékká válik.

Az eredmények igazolássá válnak.

A szerep identitássá válik.

És végül az álarc több gondoskodást kap, mint az ember, aki viseli.

Ez a felismerés nem hirtelen érkezett.

Töredékekben érkezett.

Éveken át.

Országokon át.

Kapcsolatokon át.

Hosszú csendes időszakokon át.

De az alapokat jóval korábban rakták le.

Azokban az első években rakták le, amikor megtanultam, hogy az elfogadást ki lehet érdemelni azzal, hogy azzá válok, amire másoknak szükségük van.

A világ tapsolt.

Az álarc virágzott.

Az arc várt.

Türelmesen.

Hogy rá kerüljön a sor, és megszólalhasson.

Ferdinando